

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-218/2025-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, sudac Nikolina Mišković, u pravnoj stvari tužitelja Stečajna masa iza QUOVIS MODO d.o.o., u stečaju, Split, Dubrovačka 51, OIB: 92646333129, protiv tuženika MOSSLEIN d.o.o., Kroz Smredačac 43, Split, OIB: 36842776309, kojeg zastupa punomoćnica Gordana Brčić, odvjetnica u Splitu, Slavićeva 2, radi isplate, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj Povrv-373/2014 od 10. ožujka 2015., 17. veljače 2025.

p r e s u d i o j e

Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj Povrv-373/2014 od 10. ožujka 2015. i sudi:

1. Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Ilije Šarića iz Splita, poslovni broj Ovr-965/13, od 16. listopada 2013. kojim se nalaže tuženiku u roku od osam dana platiti tužitelju iznos od 20.225,00 kn, sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 1. travnja 2013. do isplate, prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećano za 8% poena, kao i troškove ovršnog postupka u iznosu od 2.390,31 kn sa zakonskim zateznim kamatama od 16. listopada 2013. do isplate, prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećano za 8% poena te se tužbeni zahtjev odbija kao neosnovan.

2. Nalaže se tužitelju u roku od 8 dana naknaditi tuženiku parnične troškove u iznosu od 580,65 EUR.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom održan je na snazi platni nalog iz rješenja o ovrsi javnog bilježnika Ilije Šarića iz Splita poslovni broj Ovr-965/13 od 16. listopada 2013. u dijelu kojim je naloženo tuženiku platiti tužitelju iznos od 20.225,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama te troškove ovrhe u iznosu od 2.390,31 kn sa zakonskim zateznim kamatama (točka I. izreke). Tuženiku je naloženo naknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu od 9.925,00 kn, dok je odbijen tužiteljev zahtjev za naknadu parničnih troškova u iznosu od 62,50 kn (točka II. izreke).

2. Ovu presudu prvostupanjski sud je donio na temelju rezultata dokaznog postupka, a nakon što je utvrdio da je tužitelj izveo tuženiku dogovorene radove, dok tuženik nije dokazao da je pozvao tužitelja ispraviti eventualne nedostatke.

3. O zahtjevu za naknadu troškova parničnog postupka, prvostupanjski sud je odlučio primjenom odredbe čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11 i 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP).

4. Protiv ove presude tuženik je podnio žalbu zbog bitne povrede odredbi parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da je ovaj sud preinači ili ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

5. Tuženik je u žalbi ponovio razloge koje je još iznosio tijekom trajanja parničnog postupka pred prvostupanjskim sudom. Tuženik je tako ponovio svoj prigovor promašene pasivne legitimacije, dodajući da u postupku sudjeluje osoba koja ne može bit stranka u postupku. Tuženik je ponovio i to da tužitelj njemu nije izveo radove koje su dogovorili, a to su radovi izrade aluminijske stolarije, za što je tužitelju uplatio avans.

6. Tuženikova žalba je osnovana.

7. Nakon što je pobijana presuda ispitana na temelju odredbi čl. 365. st. 2. i čl. 467. st. 1. ZPP-a, u granicama dopuštenih žalbenih razloga, pazeći pritom po službenoj dužnosti na bitne povrede odredbi parničnog postupka iz odredbi čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9. i 11. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da ona nije pravilna i zakonita.

8. U ovoj pravnoj stvari riječ je o sporu male vrijednosti (čl. 502. st. 1. ZPP-a). Presuda ili rješenje kojim se završava spor u postupku u sporovima male vrijednosti može se pobijati samo zbog apsolutno bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 1., 2., 4., 5., 6., 8., 9., 10. i 11. ZPP-a i zbog pogrešne primjene materijalnog prava (čl. 467. st. 1. ZPP-a). Prema tome, ovu presudu nije moguće pobijati zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

9. Tužitelj je u ovoj parnici tražio od tuženika plaćanje dijela računa broj F-18/FIN/1 od 31. ožujka 2013., za radove izrade i ugradbe prozora, vrata te PVC trodijelne stijene s fiksnim dijelom i dvokrilnim prozorom (list 5. spisa). Taj račun izdan je na ukupni iznos od 46.475,00 kn, uz oznaku da je avansno uplaćeno 20.225,00 kn. Tuženik je postojanje utužene obveze otklonio prigovorom promašene pasivne legitimacije. S tim u vezi, tuženik je obrazložio da radove iz računa koji su predmet tužbe nije naručio niti su njemu takvi radovi izvedeni. Te tuženikove prigovorne tvrdnje, prvostupanjski sud je ocijenio neosnovanima te odlučio naložiti tuženiku platiti tužitelju utuženi dug. Za takvu odluku, prvostupanjski sud je dao svoje razloge. Međutim, ovaj sud argumentaciju prvostupanjskog suda ne može prihvatiti kao pravilnu, budući da su razlozi o odlučnim činjenicama proturječni rezultatima izvedenih dokaza i sadržaju sudskog spisa.

10. Iz sadržaja potvrde Porezne uprave, Područni ured Split od 9. prosinca 2014. (list 59. spisa) proizlazi da je tuženik evidentirao te koristio pravo na odbitak predporeza za račun koji je predmet tužbe. Ipak, tuženik je po ocjeni ovog suda, u ovom postupku dokazao da nije dužan platiti tužitelju utuženu tražbinu. Naime, tuženik je dostavio u spis račun kojeg mu je izdao tužitelj s istim oznakama/brojem (F-18/FIN/1), istim datumom izdavanja (31. ožujka 2013.) i s istim iznosom naknade koju mu treba platiti (iznos od 46.475,00 kn), uz istu oznaku da je avansno plaćeno 20.225,00 kn, kao i kod računa koji je predmet tužbe. Međutim, taj (drugi) račun, tužitelj je izdao tuženiku za radove izrade i ugradbe aluminijske staklene stjenke, dakle za drugu vrstu izvedenih radova od onih koji su opisani u računu koji je predmet tužbe. Uz taj drugi račun, tuženik je dostavio i tužiteljevu ponudu broj 10-2013-1a od 26. veljače 2013., za izradu i ugradbu aluminijskih staklenih stjenki (list 13. spisa). Upravo po toj ponudi (ponuda broj 10-2013-1a), tuženik je uplatio tužitelju avans u iznosu od 26.250,00 kn. Na to jasno upućuje sadržaj bankovnog izvatka od 29. listopada 2013. (list 11. spisa).

11. Očitujući se o svojoj ponudi broj 10-2013-1a od 26. veljače 2013., tužitelj je naveo da je tu riječ o prvoj ponudi danoj tuženiku, u kojoj je bio uključen rabat za uslugu ako tuženik ispuní sve uvjete u roku. Kako to tuženik nije ispunio, tužitelj mu je izdao drugu ponudu, ponudu broj 10-2013-16, po kojoj je i izdan račun koji je predmet tužbe. Sadržaj tužiteljeve ponude broj 10-2013-16 (list 43. spisa) međutim upućuje na to da je ona dana tuženiku na isti dan kao i ponuda broj 10-2013-1a, preciznije 26. veljače 2013. Ponuda broj 10-2013-16 sadrži oznaku: „objekt: Hostel“ te se odnosi na potpuno različite radove od onih koji su ponuđeni tuženiku u ponudi broj 10-2013-1a. To su radovi izrade i ugradbe prozora, vrata te PVC trodijelne stijene s fiksnim dijelom i dvokrilnim prozorom, koji su i obračunati u računu koji je predmet tužbe.

12. Kod takvog stanja stvari, osobito kod činjenica da postoje dva jednaka računa koje je tužitelj izdao tuženiku na isti dan, pod istim brojem te za istu visinu naknade, kao i da je tuženik uplatio tužitelju avans po ponudi po kojoj nije izdan račun koji je predmet tužbe, ovaj sud ne može prihvatiti zaključak prvostupanjskog suda o postojanju utužene tražbine. Tim više što u spisu nema dokaza o tome da je tužitelj izveo tuženiku radove iz računa koji je predmet tužbe. Iako je tuženik negirao da su mu izvedeni radovi iz računa koji je predmet tužbe, tužitelj je kao dokaz izvođenja tih radova dostavio samo fotografije (list 36.-41. spisa), iz kojih se uopće ne može zaključiti da bi se one odnosile na tuženika. Zbog svega toga, ovaj sud tužbeni zahtjev ocjenjuje neosnovanim.

13. Slijedom navedenoga, odlučeno je kao u izreci (čl. 373. ZPP-a).

14. Uvažavajući uspjeh u parnici, tuženik ima pravo na naknadu parničnih troškova sukladno popisu zahtijevanih troškova i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15; dalje: OT). Tuženiku su tako priznati opravdani parnični troškovi za sastav podneska od 22. prosinca 2015. od 33,18 EUR po Tbr. 8.4. OT, za zastupanje na ročištima od 3. listopada 2014. i 4. prosinca 2014., u iznosu od po 66,36 EUR po Tbr. 9.2. OT te za zastupanje na ročištu od 5. veljače 2015. u iznosu od 132,72 EUR po Tbr.

9.1. OT, što uvećano za PDV od 74,66 EUR, sveukupno iznosi 373,28 EUR. Navedeni trošak treba uvećati za trošak žalbenog postupka koji se sastoji od troška sastava žalbe u iznosu od 165,90 EUR po Tbr. 10.1. OT i PDV u iznosu od 41,47 EUR, što iznosi 207,37 EUR. Ovaj sud nije priznao tražene sudske pristojbe jer ih tuženik nije zatražio u određenom iznosu (čl. 164. ZPP-a).

Zagreb, 17. veljače 2025.

Sudac
Nikolina Mišković

Broj zapisa: **9-30873-63f77**

Kontrolni broj: **0c738-45e93-5c786**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Nikolina Mišković, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.